

**KAHRAMANIN
SONSUZ KISA
YOLCULUĞU**

Suavi Kemal Yazgıç

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Hayat Belirtisi /	9
Mülakat /	10
Tovurk Kuşu /	11
Yafta /	12
Daha Ötesi /	13
İtiraf /	14
Hıdrellez /	15
Flu Dağ /	17
Paramparça /	18
Oğul /	19
Dışarı Bakmak /	21
İçeri Bakmak /	22
Bakamamak /	23
Sancı Cümleleri /	24
45 /	25
Melancholia /	26
Büyük Yük /	27
Kaça Kadar? /	28
Gölgesinden Yorulan Adam /	29
Dördüncü Ceset /	30
Kaça Kadar? /	31
Son Nefesler Galerisi /	32
256 /	33
Köprüyü Geçmek /	34
Ne Satıyor? /	35
Yavanlığın Sahiciliği /	36
Çimlerdeki Karga /	37
Açık Arttırma /	38
O Günler /	39
Sinekler /	40
Çeyrek /	41

Seni Unutmak İçin Tek Sebep / 42
Erteleme Ustası / 43
Mecburiyet / 44
Cümle Kapısı / 45
Tırnaklarım Uzarken / 46
Cenazeden Dönerken / 47
Kahramanın Sonsuz Kısa Yolculuğu / 48
Hafıza Hapishanesi / 49
Ansiklopedi Maddesinden Anarşizm / 50
Uzay ve Yozgat / 51
Harfler ve Dünya / 52
Sinek Avcıları / 53
Yazamadığım Hikâye / 54
Bir Cümle / 55
Ayna / 56
Cenazeden Dönüş / 57
Kapının Önü / 58
Bir Maaşın Hikâyesi / 59
Sur Dibi Hatırası / 60
Üsküdar'dan Ümraniye'ye / 61
Kuklalar Kenti / 62
Hımm / 63
Nefes / 64

İTHAF

Bu satırları okuduğunuza göre henüz kıyamet kopmamış demektir. Kıyametten önce kurulmuş ve okunmuş cümle yığınlarından ibaret olan bu kitabı bütün müsebbiplerine ithaf ediyorum.

HAYAT BELİRTİSİ

Duvarda taşların arasından işaret çakan küçücük bir bitki. Katı, sert, kunt gibi kelimelerle tarif edeceğim taşların arasında; çölde vaha misali bekleyen üç beş yapraktan ibaret bir hayat belirtisi.

MÜLAKAT

Bir sandalye gösterdiler. Oturdu. “Sana oturabileceğini söylememiştik.” dediler. Ayağa kalktı. “Hazır ol!” dediler, hazır ola geçti. “Rahat!” komutunu verdiler, ona ezberletilen rahat konumunu aldı. “Oturabilirsin.” dediler. Anlamaz gözlerle baktı. Emir tonuyla “Otur!” diye bağırdılar. Oturdu. Sandalyenin bir ayağı diğerlerinden kısaydı. Sandalye sallanmasın diye ucuna ilişmeyi tercih etti. Sessizce baktılar yüzüne. Bakışlarını yerdeki bordo-mavi karolara sabitledi. Ellerini göbeğinin üstünde birleştirdi. Sessizce beklemeye başladı.

Adını sordular. “Ayla.” dedi. İçine konuşma seni anlamıyoruz.” dediler. “Bağır biraz.” dediler. “Ayla!” diye bağırdı. “Karşında sağır yok bağırma ama yüksek sesle söyle.” dediler. Tekrar etti. Onların istediği gibi. “Ayla.”

TOVURK KUŞU

Ne çok susmuştuk. Bundan yirmi yıl önce haftalar boyunca dağılamayan sisler içinde yükselen karaağaca kendini asan adamın ismini hatırlamaya çalışarak patikadan yürüyorduk. Ellerimizde ucuz marketlerin indirimli ürünleriyle dolu naylon poşetler vardı. “Sahi o kimdi?” dedim gözlerimi kısarak. Yol arkadaşım Niçe bıyıklarını sıvazlayarak konuşmaya başladı. “Romatizmalarım azdı yine. Yağmur yağmaya başlayacak besbelli.” Biraz durup adını bilmediğimiz bir kuşun ötüşünü dinledik. Yol arkadaşım durup dururken “Bu kuşun adı tovrurk olsun.” dedi. Bu isim aramızda kalacaktı. Birisi bu kuşa ad takıp herkese söylemişti de ne olmuştu sanki.

YAFTA

Boynumda asılı “Bilmem Ne İnşaat Proje Alanıdır.” yaftası, okuyanlara yakında tamamen yıkılacağını ifade ediyor galiba. Bir sabah uyandığında kendimi hiçbir şeye dönüşmeden yani yatmadan önceki hâlimle buldum. Odamın deniz mavisini duvarlarına bakarak tekrar uyumayı denedim ve başarılı oldum. Vakit öğleye yaklaşırken gözlerimi açtım. Hâlâ aynı kişiydim. Gözlerimi ovdum. Çapaklarımı parmak uçlarımdan seyrettim. Belli ki bugünlük uykuya ayırdığım sürenin sonuna gelmiştim. Kalktım. Günün gözleri açık olarak geçmeye ayrılmış zaman dilimi başlamıştı zira. Mutfakta iki gün önce alıp yarısını yedikten sonra unuttuğum simidin kalan yarısı beni bekliyordu. Yarım simidin beklentisini yerine getirdim ve onu gövdemin bir parçası kıldım. Kahvesiz ve çaysız bir kahvaltıdan sonra duvarlarının renginden başka hiçbir özelliğini tasvir etmediğim evimden geçici olarak ayrıldım. Gidecek bir yerim yoktu. Yine de bu, gitmeme engel değildi elbette.

DAHA ÖTESİ

Hayatımın 1989'da geçmeyen günlerinden birinde yazıyorum bu satırları. Hangisi olduğunun hiç önemi yok. Yeter ki 1989 olmasın. Geriye fazla bir ihtimal kalmıyor değil mi? Benim de yapmak istediğim tam olarak buydu zaten.

Size çocukluğum ve ilk gençliğim hakkında uzun uzun yazabilirim. Zira aksini iddia edebilecek bir görgü şahidim kalmadı. Onlar hakkında aklıma gelen yalanı da söyleyebilirim. En azından kıyamete kadar tekzip yemeyeceğim kesin. Peki, yalan mı söyleyeceğim? Yazdığım her şeyin en azından cümleyi kurduğum an bana doğru göründüğünü garanti edebilirim. Daha ötesi ise beni aşar.

İTİRAF

O kadar çok isim değiştirdim ki şimdi hangisini anne ve babamın verdiğiinden emin değilim. Hayatım başkasından çalınmış bir rolden ibaret ve o kadar çok rol çaldım ki “hayatım” kelimesini cümle içinde kullanmaya hakkım olmadığını düşünüyorum. O kadar çok cinayet işledim ki etrafımda öldürebileceğim kimse kalmamıştı. Bir zamanlar “çocuk” olan o benden başlamalıydım belki de.

Yani ilk cinayetimden...

36 yaşındayım ve çocukluk hatıralarımdan başka şahidi kalmadı. Çocukluğumu size istediğim gibi anlatabilirim. Yine de tutukluğum ilk bakışta beni ele verdiği için “Ağaç tepesinden inmezdim.”, “En güzel golleri ben atardım.”, “Miskette üstüme yoktu.” gibi yalanlarıma müşteri bulabileceğimi sanmıyorum. Beni ilk gördüğünüzde çocukluk hastalıklarımı teşhis edebilir, pamuğa sarılarak geçen çocukluğumu gözünüzün önünde canlandırabilir ve bu da yetmezmiş gibi sıkılıp elinizdeki o hayali uzaktan kumandayla başka kanala akabilirsiniz.

Hasılıkelam harcanmış bir 35 kuruş gibi geçti ömrümün ilk 35 yılı. Bundan sonraki yılların daha farklı geçebileceğine dair bir emare göremiyorum. Karamsarlık değil bu, kötümserlik de... Akışına teslim olmak, bu cümleleri yazmış, onlara kâğıt üzerinde yer göstermiş olmaktan ibaret yaptığım. Peki, yazmış olmak bir şeyleri değiştiriyor mu? Bilmiyorum. Bilsem hiç yazmazdım belki de.

Bilsem...

HIDRELLEZ

Sokak lambasının altından geçerken gölgesi önce alabildiğine kısaldı, sonra tekrar uzadı. Daha da yürüyüp karanlık kısma geçtiğinde gölgesinden eser kalmamıştı. Niçin sokakta olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği evden çıkmak zorunda olmasıydı. Bir şeyler geveleyip kendini sokağa atmıştı.

Gerçi kimse de onu durdurmaya çalışmamıştı.

Şimdi neredeyse boşalmış sokaklarda yürüyordu. Hava sıcak mıydı, serin miydi farkında değildi. İnce bir yağmurluk vardı üstünde. Acaba gerekli miydi? Yağmurluğun ceplerine ellerini saklamıştı. Bakışlarını, adımlarını attığı yere sabitlemişti. Asfalt, kaldırımlar, çöpler... Etrafa bakmadan yürüyordu.

Bir iki araba, birkaç köpek, bir iki sarman ve tekir... Perdelere arasında sokağa sızan ampul ve floresan ışıkları... Üst katlardan birinden Sezen Aksu'nun sesi geliyordu. "Bu dem talan çağıdır/Yer ki Meram bağıdır/Ay ay ay ay ay ay canlar." Bazı camlarda televizyon ekranları... Balkonlarında sigara içen birkaç kişi. Her nasılsa açık kalmış bir bakkal. Bu saate kadar satılmamış gazetelerde "Ortaklar Gergin", "Sinir Savaşı", "Poliste İç Savaş", "Gökova Kurtuldu" gibi başlıklar okunuyordu. Bunların ne anlama geldiğini düşünecek hâli yoktu. Yürümeye devam etti. Sonra yine sessizlik. Bir başka sokak lambasıyla döngü yeniden başlıyor.

Sonra yürümesini bir an için durdurdu. Sesler dikkatini çekmişti. Binaların arasında her nasılsa boş kalmış arsada gençler

toplanmış bir ateş yakmıştı. Bir delikanlı yükselen alevlerin üstünden atlarken etrafında oluşan genç halkası kahkahalar atıyordu. O da yürümeye devam etti.

Yürümeye devam etti. Ortaokulun sokağından bulvara girdi. Burası biraz daha canlıydı sanki. Bulvarda karşıdan karşıya geçerken sağına-soluna bakmaya gerek duymadı. Önce tersane-nin kapısına yöneldi. Köşeden postane tarafına döndü. Nihayet belediye binasının bahçe kapısından girdi. Bina girişindeki oda hariç karanlıktı. Oraya yöneldi.

Üç dört kişi çay ve sigara eşliğinde muhabbet ediyordu. Onu görünce içlerinden biri “Kime bakmıştın?” diye sordu. Bir dakika kadar susmaya devam etti. “Az önce evde annem öldü.” dedi. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Adamların yüzleri değişti. Bir an karşılarındaki kişinin kötü bir şaka yapıp yapmadığını anlamak istercesine baktılar. Yine de içlerinden biri “Sabah belediyeyi ararsın yardımcı olurlar.” dedi.

Biri ayağa kalkmaya davrandı. Bir şeyler diyordu ama duymadı. Tek bildiği oradan uzaklaşmasının şart olduğuydu.

Kaçarcasına uzaklaştı belediye binasından.

Yürümeye devam etti.

FLU DAĞ

Kapı kilitliydi. Sokak boş. Karanlıktı sokak. Sessiz. Gece bütün ağırlığıyla sokaktaydı. Derin bir nefes aldım. Kapının önündeki basamağa oturdum. Bu Őehirde bir kiŐiyi tanıyordum. O da bendeki adresinde değildi. Üç katlı ahŐap binanın perdesiz pencerelerinde gördüğüm zifiri karanlık, Őehirde kurmayı planladığım hayatın pek de parlak olmadığının deliliydi.

Biraz önce aldığım dan daha derin bir nefes verdim.

Ayaz kemiklerime dek işliyordu. Burada beklememin bir anlamı yoktu.

PARAMPARÇA

Yerde paramparça olmuş bardağa baktı. Az önce avucunu ısıtan çay bardağı şimdi yerdeydi. Elinin kontrolünden çıkan bardak yer çekimi kanununun cazibesine kapılarak kırıldı ve küçük küçük parçalar hâlinde bütün odaya yayıldı. Az önce bardağı tutan eli hâlâ bardak varmışçasına pandomim yapmaktaydı. Bakışlarıyla çaresizce etrafını taradı. Terlik giymeyi yine ihmal etmişti ve ayak tabanlarında betonun serinliğini hissediyordu.

OĞUL

Karşı kaldırımında aheste adımlarla yürüyen kırmızı tişörtlü ve kot pantolonlu delikanlı benim oğlum değil. Benzemiyor da zaten... Tıpkı oğlumun bana benzememesi gibi...

Benim oğlum bana benzememeye yemin etmişti. Bir zamanlar benzer bir karardaydım. Çuvalladığımdan babamın burun hizasından öteye düşmemiştim. O ise benden farklı olarak bunu başarmıştı. Sırf bana benzememiş olmak için yüzmeyi öğrendi, 18 yaşını doldurur doldurmaz ehliyet aldı.

Farklılıklarımız bu ikisinden ibaret kalmadı elbette.

Oğlum nasıl öğrendiyse elinden her türlü tamir işi gelen, tek başına yaşarsa sıkıntı çekmeyecek birine dönüştü. İnsanlarla kolayca diyalog kurdu ve birkaç kişi yan yana gelince en çok dikkat çeken, diğerlerinin bazen farkında bile olmadan lider seçtiği biri oldu.

Bazen babamın fotoğrafına bazen de aynaya bakarak aramızdaki farkları net bir şekilde görüyor, kendi hüsranımla oğlumun başarısı arasında gidip gelirken gurur mu yoksa eziklik mi duyacağıma bir türlü emin olamıyordum.

Bazen düşünüyorum da bebek yaştan beri gözlerini iri iri açıp bana bakarken ne olmayacağını düşünmeye başlamış olmalı oğlum.

Doğumunda annesi vefat etmişti ve bunu benim sünepeliğime bağlamıştı muhtemelen. Muhtemelen diyorum çünkü bunu hiç söylemedi bana. Hatta ima bile etmedi. Yine de bakışlarının